

NOVINY

Kateřina Lužná

Poslední Mladá Fronta. Naskládat noviny do vozíku, pozor, ať si nezabarikáduju klíče, pak bych je těžko dostávala ven. Uklidit chodovník a tužku, umejt ruce – tiskařská barva strašně špiní – bundu a vzhůru.

Tři schody za dveřma, nepochopím toho inteligentního architekta, proč je tam dával, jenom si rozhrkáváme vozíky, křižovatka, první štace, druhá: „Dobrý den, prosím,“ úsměv u vrátnice. „Vzpomínali jsme na vás,“ nevím, co na to říct. Aha: „Doufám že v dobrém,“ hm, pozdě. Teď patery noviny položit za dveře, pak nahoru do kopce k advokátní firmě, vozík nechat dole, vždycky se o něj bojím, ale kdo se s tím má tahat? Linda, moje předchůdkyně, byla vždycky v pohodě, takovou odvahu bych chtěla mít.

Pečovatelství dům – dneska zabouchnuto, kde mám klíče. Nemám ho ráda. Chodby bez prahů, bezbariérový vstupy a ta divná vůně starých lidí. Myslím na babičku – měla jsem ji ráda, i když to tak asi nevypadalo. Dokud byla čiperná paní plná energie, bylo to fajn, pak ta hnusná nemoc, táta mi ji přinesl v náručí, ubohý věchýtek proti tomu, co jsem znala, měla jsem zrovna jedenácté narozeniny. Lidi by neměli stárnout, když smrt, tak naráz, ten výrok nevím či „Nebojím se smrti, ale umírání“ má pravdu.

Jsem venku, první věžák, klíče, známá čísla schránek, druhý, jde otevřít jen tak a to byl nedobytný, a hele, Kolárkovi se nám nově ohákli, už tu novou vizitku potřebovali, stará šla těžko přečíst. Další vchod, zase strhnutá vizitka, proč to dělají zrovna jenom jim? Nějaká zhrzená ctitelka nebo co, od té doby, co jsou tam dvě jména, nevydržela týden celá. Čtvrtej, jestli tam zas bude zavřeno, budu vzteklá, tady nemám klíč, ale ne, dobrý, dneska mám štěstí.

Odbočka, tady je to dobrý, schránky venku, nemusím mít klíče ani překládat noviny napůl. Přeběhnu ulici, výkyv z předepsané trasy, musela bych se pak vracet, zase vozík chvíli bez dozoru, ale dobrý. Tady tradiční vchod bez výkyvů, den co den to samý, nemusím ani číst popisky, „televizní“ věžák, říkám mu tak, časopisy jenom Televize a TV magazín a hned asi osm lidí. Špatnej pocit.

Za roh, klasika pan Bečička, teď to za musím obcházet, ale co je dlouho tma, odmítám přes ten parčík chodit, sice je mrňavej, ale holka nikdy neví a navíc bych se tam mohla přerazit, když nevidím pod nohy.

Další vchod, jen tak, taky bývalá pevnost, a Polaczkovi. Než jsem dostala klíč, byl to na okrsku 24 pojem. Dveře otevíratelné jen zvláštním grifem, nikdy jsem se ho nenaučila, Linda ho ale uměla, byli nedozvonitelný, a tak dostávali noviny třeba třeba za čtyři dny najednou. Pokračování, 3 Chlup, chudák malej, já se tak jmenovat, nechám se na státní náklady utratit.

Neoblíbený dveře, občas se tu musím dozvánět a už mi jednou vynadali, ale co mám dělat, pod dveřma se neprotáhnu. Další, další, teď pozor, rozbitý dveřní sklo, jednou jsem si tu zapíchla do prstu střepe. Nic to nebylo, jen malinká tečka, ale teklo to jak splav, jednu Novou Svobodu jsem doručila zbrocenou krví.

Teď už klidovka, baráky, který jdou buď otevřít nebo mám klíče, schody nahoru, schody dolů, budka rozvodny plynu, zvonek, co vypadá jako světlo, „Dobrý den, prosím, nashle,“ formulka úplně stejná den co den, ta paní z toho musí mít určitě taky srandu, věžák, tady bydlí kámoš s příšerným jménem, zubní středisko, jsem tu brzo, tak noviny za kliku, ubytovna se schránkou z boku.

Poslední věžáky, zase lítání nahoru a dolů, taková ranní rozcvička, aspoň budu mít hezký nohy. Konečná stanice, tady musím zvonit, ale to už je domluva, vždycky jeden konkrétní zvonek, bez vyptávání bzučák, i když mi někdy připadá, že zvoní pěkně vztekle. Dneska mu to nějak dlouho trvá, kůzlátka děťátka, otevřete vrátka, jsem vaše maminka, nesu vám noviny!

Sláva, konec, doručeno. Klíče z kapsy do vozíku, je teprv čtvrt na sedm, jsem šikula. Vzhůru domů, už mám hlad. Plno pejskařů, támhleta paní se podobá svému pudlovi, vlasy na zadek a samá kudrlina, nejlíp to vypadá, když si udělá drdol, to je pak účes na tři patra.

Už jsem doma, bacha, ať s vozíkem nepráskneš do futer, je brzo a tahle rány by vzbudila mrtvýho. Vyberu naši schránku, jsme sousední okrsek, ale nechce se mi to teď číst, pro dnešní ráno mám novin plný zuby. Padla.